

πατέρα· Ὁ ἀποδιωχθεὶς υἱὸς ἐπανέρχεται εἰς τὰς ἀγ-
 γίας τοῦ πατρὸς του, ὑποσχόμενος μεταβολὴν δια-
 γνήσεως, καὶ λαμβάνει θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν· ὁ πα-
 τὴρ ἐναγκαλισθεὶς τὸ ἀπολωλὸς τέκνον του, ἀπευθύνει
 αὐτὸν πρὸς τὸν γεννηθησόμενον Σωτῆρα, ἔχει
 εὐχὴν πεποιθήσιν, δίδει πίστιν εἰς τὴν μετανοίαν τοῦ
 υἱοῦ του, καὶ ἀρροῖται ὄλας αὐτοῦ τὰς ἐλπίδας εἰς τὸν
 ἠνωρατὴν τοῦ κόσμου. Ἡ πενθερὰ συνδιαλλάττει
 ἐπὶ τῆς νύμφης τῆς, καὶ λησμονεῖ λέξεις τινὰς προση-
 γορῆτικὰς, ὅπως ἐορτάσῃ μετ' αὐτῆς τὴν πρώτην ἐορ-
 τὴν τοῦ Πάσχα τοῦ νέου νόμου, Πάσχα, οὐχὶ αἵμα-
 τὸς καὶ ἐκδικήσεως, ἀλλὰ ἀγάπης καὶ χάριτος. Ἡ
 πενθερὰ ἤτις πρὸ δευτέρων ἡμερῶν δὲν ἐτόλμα νὰ
 ἐπιβλέψῃ τὸν σύζυγόν τῆς· διότι λαλοῦσα πρὸς αὐ-
 τὴν εἶπε πρὸς στιγμὴν λησμονήσει τὰ καθήκοντά τῆς,
 ἀλλὰ ἤδη πρὸς αὐτὸν τοὺς θαυροβρέκτους ὀφθαλμούς,
 ὅδε σύζυγός τῆς ἀνοίγει τὰς ἀγκαλάς, προσφέρει λέ-
 ξεις ἐπεικεικίας, τὴν ἀπαύεται ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ θέ-
 σιν αὐτὴν εἰς τὰ δεξιὰ του. Ἄλλοτε καὶ αὐτὸς ὁ πρό-
 πατερ ἐπανήρχετο τὴν ἡμέραν ἐκείνην, περὶ τὴν ἕσπιν
 τοῦ ἡγίου, εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του, καὶ
 ἐπέλεπεν ἀτιμωρητὴ τὴν πόλιν μετὰ τὴν ἐορτὴν τῶν
 μιστουγέννων. Αἱ ἀλύσεις τοῦ δεσμώτου διεσπῶντο
 ἐπὶ τῆς θυσίας τοῦ Θεανθρώπου, καὶ τὰ δεσμο-
 τὰ ἔμενον ἔρημα ἀνθρώπων κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς
 οἰκίας τοῦ Σωτῆρος. Ὅποιον καὶ ὁπότῳν θελγῆ-
 ναι ἔβρουθεν ἡ τελετὴ ἐκείνη!

Ἡ δὲ νόμος ἐπικρατεῖ πανταχοῦ, ἡ ἐσωτερικὴ ἐκείνη
 ἀγάπη ἢ ἀκόλουθος ἀγαθοεργίας, διαλάμπει ἐφ'
 ὅσον τὰ βλέμματα· πᾶσα λέξις εἶναι δεῖγμα ἀγάπης,
 ἡ σπεναιγμός σημεῖον χάριτος· Ὅτε τὰ περίφρημα
 ἀπὸ τῆς διδασκαλίας διδίδουσι εἰς τὴν αἰδοῦσαν τὴν ἡδυπαθῆ αὐ-
 τῆς ὁμοίαν· ἡ βαθεῖα τῶν συνδευμένων σιωπῆ ἀπο-
 κρύπτει, πόσην ἀξίαν δίδουσι εἰς τὸ ἐξαιτίον τοῦτο
 ἔργον, τὸ ἐν τῷ λίμνης προφράτου βουτύρου πλέοντος.
 Ἄλλὰ τὸ κρέας λείπει πανταχῶς ἐκ τοῦ δείπνου τοῦ
 οἴκου· διότι τότε δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ὀλιγὴς μυριοτρόπως
 προσελασμένος. Οὐαὶ εἰς ἐκείνον ὅστις ἤθελε τολμῆ
 ἀναράγει κρέας πρὸ τοῦ μεσονυκτίου! Ἄμα ὅμως ἡ ὄρα
 τὴν ἀσπέρην, ἡ τράπεζα τοῦ πλουτίου ἀλλάσει θέαν· διότι
 ἐπὶ τὰ ἀγρευτὰ κρέατα, αἰθρίνες, καὶ ὁ μόσχος διεδέ-
 σται τοὺς ἰχθύας, ὁ δὲ δείπνος παρατείνεται μέχρι με-
 σονυκτίου. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὴν τὰ
 τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐργατῶν· διότι οὗτοι, ἅμα σημά-
 τος τὸ μεσονυκτίον, ἐγκαταλείπουσι τὴν τράπεζαν καὶ
 ἐκκλίνουσι πρὸς τοὺς ναοὺς· αἱ δὲ γυναῖκες, οἱ γέρον-
 τες καὶ τὰ παιδιά ἀκολουθοῦσι τὸν οἰκογενειάρχην, καὶ
 ἐκκλίνουσι νὰ δεηθῶσιν ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ.
 Αὐτὴ ἐκείνη ἡ πόλις, ἣτις πρὸ δύο μόνον ὥρων ἦτο
 ἀλαχολικὴ καὶ σιωπηλὴ, λάμπει ἤδη δλόκληρος ὑπὸ
 τῶν ἀπαιρασίμων κωδώνων. Τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρ-
 ξουσι δίδει ὁ κώδων τῆς ἀγορᾶς διὰ τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ
 τοῦ λαοῦ, δεικνύων ἀνὰ πάντα κτύπον αὐξήσαντα δύνα-
 μιν· ὁ δὲ ἱερὸς χαλκὸς τῶν λοιπῶν τῆς πόλεως κω-
 δῶν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πρόσκλησιν δι' ἧσαν βα-
 ρυτοῦν, καὶ ἀποτελεῖ συνῶδιον μεγαλοπρεπῆ, ῥυθμόν

μελωδικόν, διάλεκτον μυστηριώδη, τῆς ὁποίας αἱ συμ-
 φωναίαι ἠλεκτριζοῦσι τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, ὅστινες
 μετὰ φανῶν, πορεύονται σωρηδὸν πρὸς τὸν ναόν τοῦ
 Σωτῆρος.

Ὁ ναός, ὅστις μέχρι τοῦδε ἔμενε σιωπηλὸς καὶ
 κεκαλυμμένος ὑπὸ σκότους, ἐμψυχόσται ἐκ τῆς φωνῆς
 τῶν ἱερατικῶν ἐκείνων πρεσβυτέρων, φωτίζεται ἐν τῇ
 στιγμῇ, ὡς ἐκ θαύματος, ὑπὸ μυριάδων κερῶν καὶ ἀ-
 πευρρίθμων λυχνιῶν, βρῦθει λαοῦ, σκιρτᾷ ἀπὸ χαρᾶς
 καὶ πληροῦται δι' ὑποκόψου ψιθουρισμοῦ, ἐνῶ ἀφ' ἐτέ-
 ρου ἡ ἡχώ ἐπαναλαμβάνει, ὑπὸ τοῦς ἐπαιωνίους ἐκεί-
 νους θόλους τὰς ἐν τῷ περιβόλῳ αὐτοῦ προφερομένας
 λέξεις καὶ τὰς συμφωνίας, αἵτινες ἐκ τῶν κύργων καὶ
 τῶν κωδωνοστασιῶν διαδιδόμεναι, σθένονται εἰς τὸ
 ἀπειρον. Εἶτα αἴφνης οἱ θόρυβοι οὐνοὶ παύουσι ὄλοι
 συναμα· τὸ ἐπὶ παρεκκλησίῳ κάλυμμα ἀνοίγεται, καὶ
 παρουσιάζεται εἰς τὴν θέαν τῶν εὐλαβῶν ἢ φάτνης τῆς
 Βηθλεέμ. Φαίνονται τότε οἱ ποιμένες ἐρχόμενοι νὰ
 προσκυνήσωσι τὸν Αὐτρατῆν. Οἱ μάγοι, ὁ δηγοῦμενος
 ὑπὸ τοῦ ἀστέρου, σταματοῦσιν ἐν Βηθλεέμ, προσκυ-
 νοῦσι τὴν φάτνην καὶ προσφέρουσι πρὸς τὸν ἐνσαρκω-
 θέντα Σωτῆρα λίθων καὶ σμόρνων. Ὁ μηχανισμὸς
 τῆς σκηνῆς ταύτης εἶναι ἐξαισιος, παράγων ἀποτε-
 λεσμα φυσικὸν ἅμα καὶ ἐκπληκτικόν. Τῆς λειτουργίας
 τελεσεθείσης, ὁ λαὸς ἐπανέρχεται εἰς τὰς ἐστίας τοῦ εὐ-
 θυμοῦ καὶ φαειροῦ.

A. K.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ EN MADRITH.

Ἡ νύξ τῶν Χριστουγέννων εἶναι ἐν Ἰσπανίᾳ ἐορτὴ
 θρησκευτικῶς ἐορταζομένη ὑφ' ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν
 οἰκογενειῶν. Πρὸ πάντων ὅμως ὁ λαὸς ἀναμένει αὐτὴν
 κατ' ἔτος μετὰ νέας ἀνυπομονησίας, καὶ παραδίδεται
 κατ' αὐτὴν εἰς παντοίας εὐθυμίας.

Ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος ἦδη τῆς προηγουμένης τῆς 25
 Δεκεμβρίου, ἡ πόλις τῆς Μαδρίτης φαίνεται ὡς εἰκὼν
 τῆς ζωηροτέρας τοῦ συνήθους. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ἄρχονται
 νὰ καλύπτονται ἀπὸ πήγματα, καὶ ἄπαθα ἡ Ἰσπανία
 ἐξαποστέλλει εἰς αὐτὴν τὰ τένα τῆς μετὰ διάφορα προί-
 ὄντα, διὰ τὰ ὁποῖα ἐκάστη ἐπαρχία ἐγκυκαῖται.
 Βλέπει τις τότε τὰς πύλας τῆς πρωτευούσης
 ἀνοικομένης εἰς τὰς συνοδείας τῶν ἐμπόρων παν-
 τὸς εἶδους ἰδωδύμων· συνεχῆς παράταξις γίνεται
 τότε τῶν ὄρεοκόμων, τῶν ὁποίων οἱ ἡμίονοι προβαί-
 νουσι μετ' ἡμᾶς ἡζουχον καὶ κρότον μονότονον, ὅχι ὅμως
 καὶ δυσάρεστον ἐνεκα τῶν κωδῶνων των. Οἱ μὲν ἐξ αὐ-
 τῶν κομίζουσιν οἶνον τῆς Βαλτεπίννας, ἄλλοι ἔριον με-
 λάγχρουν τῆς Ἰσπανίας, χρυσιμῶσαν εἰς κατασκευῆν
 νέων χιτῶνων, διῶν θέλουσι κοσμηθῆ οἱ καλλωπισταὶ
 κατὰ τὴν μεγάλην χριστιανικὴν ἐορτὴν. Οἱ Βαλενσιανοὶ